

ရွှေယွန်းနောင်

မြေပြိုနဲ့ အချစ်အိမ်ကလေး

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဇာတ်လမ်း/ဇာတ်ညွှန်း/ဒါရိုက်တာ ဒေါ်သီတာလင်း၏ အမှာ
စာ

ကျွန်မ၏ ငယ်စဉ်က စိတ်ကူးအိပ်မက်များ သည် ဒါရိုက်တာတစ်
ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ စာရေး ဆရာမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါ၏။ စာ
ရေးရခြင်းအလုပ်သည် နှလုံးသားထဲက ခံစားချက်များကို စာရွက်ပေါ်သို့
ဖွင့်လှစ်ဖော်ပြရသော ထိုအလုပ်သည် ကျွန်မဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွ
င် စွဲလမ်းရ လွန်းသော ပျော်စရာကောင်းလွန်းသော ငယ်အိပ်မက်များ ပ
င်ဖြစ်တော့သည် ။

ထိုအိပ်မက်များကို လက်တွေ့ဘဝထဲရောက်အောင်တော့ ကျွန်မမစွ
မ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် တော့ ဒါရိုက်တာအဖြစ် ဇာ
တ်လမ်းများ ရေးသားခြင်း၊ ဇာတ်ညွှန်းများ ခွဲခြင်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်
နေပါပြီ။ ကျွန်မစိတ်ကူးများ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ပြီဆိုပါစို့။ ဒါရိုက်
တာနှင့် စာရေးဆရာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ပါသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆို
သော် စာရေးဆရာကတော့ သူ၏ ခံစားချက်များ ၏ ဇာတ် ကောင်များ
ကို စာသားအဖြစ်ဖော်ပြပြီး ဇာတ်လမ်းရေးသူ ဒါရိုက်တာကတော့ သူ၏
ခံစားမှုဇာတ် ကောင်များကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားစွာ ပြသသူဖြစ်နေလို့ ပါပဲ
။ သူတို့ နှစ်ဦးက အနီးစပ်ဆုံး သဏ္ဍာန်အတူ ဆုံး ခံစားမှုများကို သက်ဝ
င်စေသူများ ဟု တင်စားပါရစေ။ အနှစ်ချုပ်ပြောရရင်တော့ ကျွန်မသည်
စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများကို လေးစားအားကျရသူဖြစ်ပါသည် ။

ဇွဲယွန်းနောင်ကတော့ ကျွန်မတည်ထောင်ထားသည့် Laurel Art Academy ၏ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ သူစာရေးဆရာဖြစ်နေတော့ သူ့ကို ကျွန်မလေးစားမိပါသည်။ အချစ်ကို ဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ "မပြုပါနဲ့ အချစ်အိမ်ကလေး ..." က အနစ်နာခံတတ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ရေးဖွဲ့ထားသလို လောကကြီးမှာ အချစ်အတွက် မိမိကိုယ်ကျိုးထက် ချစ်သူကောင်းစားစေချင်သူများ ကြောင့် လောကကြီး သာယာလှပပါစေဟု ဆန္ဒပြုရင်း ...

Laurel ကျောင်းသားလေး ဇွဲယွန်းနောင် စာပေသမားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝမှာ ရပ် တည်နိုင်ပါစေ အောင်မြင်မှုများကို ထွေးပိုက်နိုင်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုရင်း ...

"15 မိနစ် အမောဖြေချိန် ..."

သူ့အကြည့် ...
သူ့အပြုံးတွေအောက်မှာ
ကျွန်တော်အကြိမ်ကြိမ် ပြုလဲခဲ့တာ
သူသိပါရဲ့ လား ...?
သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်
ပြီးတော့ ...
သူ့ရဲ့ ကြင်နာမှုတွေကို ငတ်မွတ်စွာ
အကြိမ်ကြိမ်တောင့်တနေမိတာ

သူသိပါရဲ့ လား ...?

မမြင်နိုင်လို့ လား ...?

မကြားနိုင်လို့ လား ...?

ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး

တစက်စက်နဲ့ သူ့အပေါ်ယိုဖိတ်ကျကုန်ပြီ။

လျစ်လျူပြုထားတဲ့ သူ့ကြောင့်

သူတို့ လေးတွေ ဘယ်အပေါ်မှာ ကျရတော့မှာ ပါလိမ့် ...

တစ်ခါတလေ အိပ်မက်တစ်ခုလိုနိုးထလိုက်ချင်ပေမဲ့

အသက်နဲ့ ခန္ဓာကင်းကွာသွားသလို အိပ်နေမိတာ

အိပ်မက်ထဲထိအောင် သူ့ရှိနေလို့ ပါ ...။

ကျွန်တော် ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရမှာ လဲ ...?

အဲဒါ သူ့ရဲ့ ညှို့အားပြင်းပြင်းတွေ ...

ရယ်သံချိုချိုလေးတွေကြောင့်လား ...?

ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး ...

မစခင်ကတည်းက

ကျွန်တော့်ဘက်က ရှုံးပြီးသားမို့ပါ ...။

သူ့အနားမှာ နေရင်း

သူ့အသံလေးတွေကြားနေရရုံနဲ့ ...

ကျေနပ်နေတဲ့ ကျွန်တော် ...

မိုက်မဲစွာ ရူးသွပ်နေမိပါရဲ့ ...။

ပြင်းထန်လွန်းလို့ သူ့ကို ခဏလောက်မေ့ပစ်ချင်တယ် ...

15 မိနစ်လောက်ပါပဲ ...။

ရှိသမျှသိက္ခာ ...

ရှိသမျှမာနတွေနဲ့

သူ ... ဆိုတဲ့ နွံထဲကနေ

အားရပါးရ ရုန်းထွက်လိုက်ချင်တယ် ...

ဒါပေမဲ့

တစ်ဖက်သတ် ကျွန်တော့်အချစ်က

သူ့အတွက်ပဲ စက္ကန့်မလပ်ရှိချင်နေတယ်တဲ့ လေ ...

ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရတော့မှာ လဲ ...?

တကယ်ပါ ...

15 မိနစ်လောက်ပဲရုန်းထွက်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါတယ်

ပင်ပန်းလွန်းတဲ့ ကျွန်တော်

အမောဖြေချင်လို့ ပါ ...

တကယ် 15 မိနစ်လောက်ပါပဲ ...

15 မိနစ်လောက်ပါပဲ ...။

Zwe Ywum Naung

LOST

in

PARADISE

အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ရွာချလိုက်သောမိုးက သဲသဲမဲမဲရယ်ပါ။ တစ်
နေ့ကုန် ကျက်ကျက်ပါ အောင် ပူနေသောနေရယ်က
အခုရုံးဆင်းချိန်ကြီးကျမှ သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလိုက်သည် တဲ့ ။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဘောပင်ကိုချလိုက်ကာ လက်မှာ ပတ်
ထားသော နာရီကို စစ်ပိုင်မှူး ငုံ့ကြည့်လိုက်သည် ။

ငါးနာရီတောင်ခွဲနေပြီပေါ့ ...

ရုံးဆင်းချိန်က ငါးနာရီဆိုပေမဲ့ နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေ
လုပ်နေရတာကြောင့် အလုပ်များ နေ သောသူ ထိုအချိန်ထိ အိမ်မပြန်ဖြ
စ်သေးတာပါ။

မှန်တံခါးတွေမှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့မျှော်ငေးလိုက်တော့ အံ့မှိုငြင်းသ
ည်းထန်နေသောမိုးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က မှောင်စပျိုးနေပြီ။

ဖေဖေဆုံးသွားပြီးကတည်းက တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်တဲ့ သူ
ဖေဖေကုမ္ပဏီကို ဆက်ပြီး ဦးစီးနေရပေမဲ့ သူ့အသက်က အခုမှ နှစ်ဆယ့်
လေးပဲ ရှိပါသေးသည် ။

သူ စားပွဲပေါ်မှ File တွေကို စုစည်းထပ်စီလိုက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်
လိုက်သည် ။ ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှ ကားသော့ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး
ဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီအနက်အား ဆွဲဆန့်လိုက် ၏။

ထို့နောက်တွင် မှာ တော့ Lift နှင့် ကားပါကင်သို့ဆင်းခဲ့တော့သည် ။

ကားပါကင်ကိုရောက်တော့ ရပ်ထားသော သူ့ရဲ့ Toyota PIRUS ။

ကားအပြာရောင် လေးပေါ် တက်လိုက်တော့ အမြင်မတော်သော သူ့အရှေ့မှ မြင်ကွင်းက ဆီးလို့ ကြိုနေသည်။ ။

ကားပါကင်၏ အရှေ့မှာ က ကုမ္ပဏီ၏ မျက်နှာစာလမ်းကလေး။ ထိုလမ်းကလေး၏ ဘေးတစ် ချက်မှာ က ကားပါကင်ကလေးတစ်ခု။ ထိုကားပါကင်လေးက ကုမ္ပဏီသို့လာသော ဧည့်သည် တွေ ကားရပ်နားနိုင်အောင် ပြုလုပ်ပေးထားတဲ့ နေရာ။ ထိုနေရာလေးမှာ က ကားတွေမရှိတော့ဘဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းသာ ရပ်နေပါသည်။ ။

သည် ကောင်မလေးက ဆံပင်တွေကို တစ်ဖက်သိမ်းလျှိုသွင်းကာ အောက်သို့ဖြန့်ချထားပြီး သိမ်းထားသောဘက်ကို သစ်ခွပွင့်အကြီးကြီး အပြာရောင်ကလစ်ကလေးနှင့် ပန်ထားတော့ ချစ်စဖွယ် ကောင်းသော မျက်နှာကလေးကပေါ်လွင်နေသည်။ ။

ရုံးဆင်းချိန်မို့ ပျက်ကုန်တာလား မလိမ်းထားတာလားမသိ။ မျက်နှာကလေးက ဘာမှ မပါဘဲ ပကတိဖြူစင်နေတာလေ။

သူမဝတ်ထားတာက အပေါ်က ပန်းရောင်ကုတ်လက်စကလေးနှင့် စကတ်ခူးဖုံးအကျပ် ဇီးရောင်ကလေး။

အဲဒါ သူတို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံဆိုတော့ သူမလေးဟာ သူတို့ ကုမ္ပဏီက Staff ပေါ့။

စကတ်ခူးဖုံးကလေးကြောင့် ပေါ်လွင်နေသော ခြေသလုံးလှလှလေးက ခြေထောက်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသော ဒေါက်နိမ့်ရှူးဖိနပ်ပြောင်ပြောင်ကလေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းနေသည်။ ။

သူမလေးက လွယ်ထားသော ကြက်သွေးရောင် စလင်းဘတ်အိတ်ကလေးအား နှစ်ဆင့်ချိုင့် လေးကိုင်ထားသော လက်ကလေးနှင့်ဖိကိုင်

ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က File တွေထည့်ထားသော အိတ်ကလေးကို ရင်မှာ တင်းကျပ်စွာအပ်ထားပါသည်။ ။

မိုးမင်းကြီးအား မော့ကာကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်နေမိသောသူမက ထီးပါဝုံမရ။

ဘာရယ်ကြောင့်မသိ သည် မြင်ကွင်းလေးက စစ်ပိုင်မှူး၏ ရင်အစုံကို လှုပ်ခတ်စေခဲ့သည်။ ။

သူမ၏ မျက်နှာကလေးကပဲ အပြစ်ကင်းစင်တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် စိတ်ပျက်အားလျော့နေတဲ့ သူမမျက်နှာကလေးကပဲ သနားစရာကောင်းခဲ့လို့ လား ... သေချာခေါင်းစဉ်တပ်လို့ မရပေမဲ့ သူမကို မြင်ပြီး စစ်ပိုင်မှူး ရင်ခုန်နေသည် ဆိုတာကတော့ သိသာပါသည်။ ။

သူ့ကိုယ်သူ သူမရှေ့မှာ ရပ်လာသောကားအား ခေတ္တမျှကြည့်ပြီး အကြည့်အား တစ်ဖက်သို့ ပြန်လွှဲသွားတော့ သူတင်ထားသော ကားမှန်ကိုချလိုက်ပြီး

"မင်း ဘယ်သွားမလို့ လဲ ..."

သဲမဲအောင်ရွာချနေသော မိုးရေစက်များ ၏ အသံတွေအား ထိုးဖောက်ပြီး သူမကြားနိုင်စေရန် သူ့အသံအားမြှင့်ပြီး ပြောလိုက်တော့ သူမလေးက သူ့အားကြည့် လာပြီး

"Bus ကားမှတ်တိုင်ကိုသွားမှာ မိုးက အရမ်းရွာနေလို့ အဲဒါ ..."

Bus ကားမှတ်တိုင်က သူတို့ ကုမ္ပဏီနှင့်ဆို ငါးမိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ရသည်။ ။ ထို့ကြောင့်

"ကားပေါ်တက်လေ လမ်းကြုံပါတယ် ..."

သူမ သူ့အား အားနာစွာကြည့်လာပါသည်။ ။

"ဟို ... ကျွန် ... ကျွန်မ ..."

"လာပါ ကားပေါ်တက်ပါ ... ကားမှတ်တိုင်လောက်ကလေး
လမ်းကြိုတင်ရတာ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး ..."

သူမ မျက်လွှာကလေးချကာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး သူ့ဖွင့်ပေးသော
တံခါးပေါက်မှ ရှေ့ခန်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကျေးဇူးပဲနော် ... ကျွန်မထီးပါမလာလို့ ..."

ထိုစကားကို သူ့အားမကြည့်ပဲ သူမဆိုလိုက်ခြင်းပါ။

"ရပါတယ် ... ကိုယ့်အတွက် အပန်းကြီးသွားတာမှ မဟုတ်တာ ..."

သူ ကားကိုဘီးစလိုမ့်လိုက်တော့ သူမက ဘာမှ မပြောတော့။ ရှေ့တူ
ရှုကိုသာကြည့်နေတော့ သူမ၏ ဘေးတိုက်အလှကလေးအား သူ့ခိုးကြ
ည့်မိလိုက်သည်။ ။

အရိုင်းအစိုင်းလေး ရင်တွေကလည်း ခုန်လိုက်တာ။ တစ်ခါမှ အဲဒီလို
တွေ မခုန်ခဲ့ဖူးသေးဘူး ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူပဲသိပါသည်။ ။

ကြည့်စမ်းပါဦး သူမကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ကြည့်နူးပြီး ရင်တွေ တလှ
ပံလှပံခုန်နေတာလေ ... သူရည်းစားတွေထားခဲ့ဖူးပေမဲ့ သည် လိုတစ်ခါ
မျှ ရင်ခုန်ဖူးခဲ့တာမဟုတ်။ အခုမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းရယ် သောကြောင့်

အလိုဗျာ တဒင်္ဂလေးအတွင်းမှာ ပဲ သူ့ကိုကျွန်တော် ချစ်မိသွားခဲ့ပြီ
လား ... ဘုရားရေ !!

သူ အထိတ်တလန့်နှင့် သူမအားကြည့်မိလိုက်တော့ သူမလေးကလ
ည်း သူ့အား ကြည့်လာခဲ့ သောအခါ ...

ညှို့ယူငင်နိုင်စွမ်းအားများ သော သူမမျက်ဝန်းတွေအောက်မှာ သူသည် ကျရှုံးသွားခဲ့ရပါတော့ သည် ။

အချစ်ဆိုတာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ပဲ ပျော်ဝင် ယစ်မှုးတတ်သည် တဲ့ ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အံ့ဩမိပါရဲ့ နှလုံးသားက အဲဒီလောက် တောင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းရ သည် တဲ့ လေ။

"ဘယ်ကိုပြန်ရမှာ လဲ ..."

ဒီမေးခွန်းအား အားတင်းကာမေးလိုက်ပေမဲ့ သူ့အသံက မသိမသာ တုန်ယင်လှိုက်ခတ်နေပါ သည် ။

"မြေနီကုန်းတင်ပါ ..."

"ဪ ... လမ်းကြိုတာပဲ ..."

"ရှင် ..."

"ဟုတ်တယ် ကိုယ်အခု ဒဂုံစင်တာကိုသွားမလို့ လေ ..."

"ဪ ..."

ဟူ၍ သာ သူမဆိုပေမဲ့

"လမ်းကြိုတာပဲ မြေနီကုန်းထိ လိုက်ခဲ့ လိုက်လေ နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..."

သူမ၏ အသံလေးက တိုးလျှလျနှင့် ညင်ညင်သာသာကလေးဆိုပေမဲ့ လည်း သူ့နှလုံးသား အသွေးအသားထဲသို့တိုင်အောင် စီးဆင်းသွားခဲ့ပါ သည် ။

တကယ်တော့ သူလမ်းမကြုံပါ။ ရွှေဂုံတိုင်မှာ ရှိသော ကုမ္ပဏီနှင့် သူ မနေသော နေရာ။ သူနေ သောနေရာက ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ...။

သူမက မြေနီကုန်းတဲ့ ။ သူက ကမ္ဘာအေးဘက်မှာ နေတာ။ အပြန်လမ်းခြင်းက တခြားဆီ ဆိုသလို ဒဂုံစင်တာသွားမည် ဆိုသည် ကလည်း လီဆယ်ခြင်းပါ။

သူမအနားမှာ တတ်နိုင်သလောက်ကလေး အချိန်တိုကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုနေခွင့်ရချင်မိလို့ ရယ်ပေါ့ ...

သူမက စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတာမို့ သူကပဲ

"ဒီကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာ မကြာသေးဘူးထင်တယ် ..."

အရင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတာမို့ မေးမိခြင်းပါ။

"ဟုတ်ကဲ့ ဒီအပတ်ကမှ စဆင်းရတာပါ ကျွန်မကအသစ်လေ ရှင်က ရော ...

ဒီကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းပဲလား ..."

"ဆိုပါတော့ ..."

"ဪ ..."

သည် စကားကို သူမလေး၏ နှုတ်မှ ဒုတိယပွဲပွင့်အံ့ကျလာပါ၏။

"တစ်နှစ်လောက်တော့ရှိပါပြီ ဖေဖေအစားဝင်ပေးရတာပေါ့ ..."

"ရှင့်အဖေကရော ဒီကဝန်ထမ်းပဲလား ..."

သူ မဖြေပဲ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

သည် ကောင်မလေး သူ့ကိုမသိဘူးဆိုတာ သေချာသွားပြီ။

အေးလေ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ငါလည်း အလုပ်တွေများ လွန်းလို့ ရုံးခန်းထဲကတောင် မထွက် နိုင်တာပဲ သူဘယ်မြင်မိမလဲ။

ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က staff အသစ်တွေခေါ်တော့ မန်နေဂျာကိုတင်ဦးက ပဲ အကုန်လုံးအဆင်ပြေ အောင်လုပ်ပေးသွားခဲ့တာပဲ။

"ရှင် ဘာရယ်တာလဲ ကျွန်မစကားထဲမှာ ရယ်စရာပါသွားလို့ လား ..."

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ... မပါပါဘူး sorry နော် ..."

သူမ ဘာမှ မပြောတော့။ ကားရှေ့ကိုသာကြည့်နေတော့သည် ။ မိုးက အခုထိသည်းနေတုန်း ...

"မိုးကလည်း ... ကျွတ် ..."

သူမ၏ ထိုအသံကြောင့်

"မြေနီကုန်း ဘယ်နားမှာ နေတာလဲ ..."

သူမ လှည့်ကြည့်လာသည် ။

စပ်စုတယ်ဟု ထင်မှာ စိုးသည် ကြောင့်

"မိုးက အရမ်းရွာနေတယ်ဆိုတော့ ထီးမပါရင် မင်းအဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး လေ ဒါကြောင့် မင်းနေတဲ့ နေရာအထိ လိုက်ပို့ပေးမလားလို့ ပါ ..."

"ရပါတယ် ဒီလောက်ကားကြိုစီးရတာကိုပဲ ကျွန်မရှင်ကို ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ... Dagon Centre မှာ ပဲ ရပ်လိုက်ပါ ... ကျွန်မ ထီးတစ်ချောင်း ဝယ်လိုက်မယ်လေ ..."

ထီးဝယ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်မယ်ဆိုတဲ့ သဘော။ အိမ်သိမှာ
ကို စိုးရိမ်နေလို့ လားမသိ။

သူဒီထက်ပိုပြီးမပြောသင့်တော့ ...။ တော်ကြာ သူမစိတ်ထဲမှာ သူ့ကို
တစ်မျိုးထင်သွားရင် မကောင်းဘူးလေ။

"အင်း ... ကောင်းပြီလေ ..."

သူကားကို Dagon Centre ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ သူမက တံခါးအရ
င်ဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်ပြီး

"ကျေးဇူးပဲနော် ..."

သူပြီးလျက်သာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ သူမလှည့်ထွက်သွားရန်
အလုပ်

"ဟို ..."

သူမ ခေတ္တမျှရပ်တန့်သွားသည် ။

"မင်းနာမည်က ..."

"ဝိုးသားဖြူပါ ..."

"ဝိုးသားဖြူ ...!!"

သူ တီးတိုးလေး သံယောင်လိုက်မိတော့ သူမခေါင်းလေးညိတ်လိုက်
သည် ။

ပြီးနောက် ...

"ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

သူပြုံး၍ ဖြေလိုက်တော့ သူ့အနားမှ သူမထွက်သွားတော့သည်။ ။

သူ ယောင်ယမ်းစွာဖြင့် ရင်ဘတ်ကို စမ်းလိုက်မိ၏။ ခုန်နေတဲ့ ရင်
တွေက

တဒိတ်ဒိတ် ...

တဒိတ်ဒိတ် ...

ပိုးသားဖြူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခြောက်နာရီခွဲပြီ။ ရောက်ရောက်ချ
င်း ခေါင်းလျှော် ရေချိုးပြီး သည် နှင့် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ကာ Hair Dry
er လေးနှင့် ဆံပင်တွေကို ခြောက်အောင်သုတ်နေစဉ် သူငယ်ချင်း ချစ်နိုး
ပွင့်က ဘေးနားတွင် လာထိုင်၍

"စိတ်ပျက်ပါ့အေဟဲ့ မိုးကလည်း ရုံးဆင်းချိန်မှ ရွာရတယ်လို့ ..."

"ဟုတ်ပါ့ ..."

"ဘာ ဟုတ်ပါ့လဲ ရှင်တို့ က Ferry ရှိတယ်လေ ရည်းစားကပို့ပေးရ
တာနဲ့ ကြိုပေးရတာနဲ့ ကျွန်မမှာ သာ ဟွန်း ..."

"ဟယ် ဘယ်ကလာ မောင်ဒီနေ့လာမကြိုပါဘူး ... မောင်က ဒီနေ့
လေဆိပ်မှာ မောင့်အသိ တစ်ယောက်ကို သွားကြိုနေရတယ်လေ ... အဲ
ဒါ ဒီညနေ လာမကြိုနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မကို Phone ဆက်ထားတယ် ..."

"ဒါဆို ရှင်က လိုင်းကားနဲ့ ပြန်လာတယ်ပေါ့ ..."

"ဟင့်အင်း ရုံးကလူတစ်ယောက် လိုက်ပို့ပေးတယ်လေ ..."

"ရုံးကပေးတဲ့ Ferry လား ..."

"ဘယ်ကလာ Ferry မဟုတ်ပါဘူး ရုံးကလို့ တော့ပြောတာပဲ မသိပါဘူး ကားက အကောင်းစားလေးနဲ့ ..."

"အသက်ကြီးလား ..."

"ကျွန်မထက်ကြီး တစ်နှစ်ပေါ့ အဲဒီထက်တော့ ပိုမကြီးနိုင်ဘူး ..."

"ဒါဆို ငယ်ငယ်လေးပေါ့ ချောလား ..."

ပိုးသားဖြူ ချစ်နိုးပွင့်အား မျက်မှောင်ကျုံးပြီးကြည့်လိုက်ကာ

"ဟွန်း ... မိန်းမနော် ဣန္ဒြေကို မရဘူး ..."

"ပြောပါဟယ် ရှင်ကလည်း ..."

"အခုချိန်မှာ ကျွန်မမျက်လုံးထဲမှာ မောင်ကလွဲရင် ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ မချောဘူးနော် ..."

"အမလေး အရေးထဲမှာ သူ့ဘဲချောကြောင်း ကြော်ငြာဝင်နေပြန်ပါပြီ ..."

"မှန်တာပြောတာပဲလေ ..."

"ကဲပါ ဟုတ်ပါတယ် ရှင့်ဘဲကချောပါတယ် အခုရှင့်ကို လိုက်ပို့တဲ့ လူက နည်းနည်းတော့ချော တယ်မလား ..."

"အင်း မဆိုးပါဘူး အရပ်က အမြင့်ကြီးပဲ အသားကဖြူတယ် ပါးမှာ သွေကြော စိမ်းစိမ်းလေး တွေတောင် မြင်နေရတယ် ... နှုတ်ခမ်းကလည်း ရဲရဲလေး ..."

"အောင်မယ် ... ရှင်သေချာကြည့်ခဲ့တယ်ပေါ့ ..."

"ဘယ်ကလာ မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောတဲ့ အခါ မြင်နေရတာပဲ ..."

"ဒါဆို ချောတယ်ပေါ့ ..."

"အင်း ..."

"ဟယ် ဒါဆို ကျွန်မကိုမိတ်ဆက်ပေးပါလား ကျွန်မမှာ ရည်းစားမရှိ သေးဘူးလေ ..."

"အလိုတော် ချစ်နိုးပွင့် ရှင်ကမိန်းကလေးနော် ..."

"မိန်းကလေးလည်း ဘာဖြစ်လဲဟဲ့ နှလုံးသားပါတာချင်းအတူတူပဲ ဟာ နော် ..."

"ဟွန်း ..."

"သူ့နာမည်က ဘာတဲ့ လဲ ..."

"မသိဘူး ..."

"ဟယ် ရှင့်ဟာကလဲ ..."

"ဘာရှင့်ဟာကလဲ လဲ မောင်ကကျွန်မကို တခြားယောက်ျားလေး တွေနဲ့ ပတ်သက်တာ ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး နော် ... အတတ်နိုင်ဆုံး ခပ် ကင်းကင်းနေတာပဲ ကောင်းတယ် ..."

ဒါတော့ဟုတ်တယ်။

ပိုးသားဖြူရဲ့ ချစ်သူ မင်းသူရက ပိုးသားဖြူကို သိပ်ချစ်တာ။ ပြီး တော့ သိပ်သဝန်တိုတာရယ်။ မျက်စိအောက်ကကို အပျောက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး ။

မင်းသူရဆိုတာက သိပ်ကိုချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသား။ မိဘတွေအကုန်

လုံးက နိုင်ငံခြားမှာ ။ အားလုံး လုပ်ငန်းရှင်တွေချည်း။ ဒီမှာ မင်းသူရက တစ်ယောက်တည်းနေတာလေ။ ဒီမှာ coffee shop နှစ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေတာရယ်။

ပိုးသားဖြူတို့ ချစ်နိုးပွင့်တို့ ဆိုတာ နယ်ကတက် လာပြီး ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ကြရတာပါ။ မိဘတွေကလည်း နယ်မှာ သူ့ဟာလေးနဲ့ သူ အဆင်ပြေကြတော့ သူမတို့ လခတွေ ပို့ပို့မပို့ပို့ စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး။ နယ်ကတောင် တစ်ခါတလေ ပြန်ပို့နေရသေးတာပဲ။

အခု ပိုးသားဖြူတို့ နေတဲ့ တိုက်ခန်းက ပိုးသားဖြူရန်ကုန်မှာ နေရင် အဆင်ပြေအောင်ဆိုပြီး ဖေဖေတို့ က ဝယ်ထားပေးတာပါ။ ချစ်နိုးပွင့်က တော့ တစ်နယ်ထဲသားလည်း ဖြစ် အဖော်လည်း ရအောင်ဆိုပြီး ချစ်နိုးပွင့်နဲ့ အတူတူ နေခိုင်းထားတာလေ။

"ရှင်က ရှင့်မောင်စကားဆိုရင် မြေဝယ်မကျကို နားထောင်တာပဲ နော် ..."

"ချစ်တာကိုး ..."

ချစ်နိုးပွင့် အမြင်ကပ်စွာဖြင့် မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ပိုးသားဖြူ၏ Phone မှ Ringtone လေးမြည်လာ၏။

"ဟော တွေ့လား မောင် Phone ဆက် လာပြီ ..."

ချစ်နိုးပွင့် နှုတ်ခမ်းကိုရွံ့ကာ ကုတင်ပေါ်ပစ်လှဲပစ်လိုက်၏။

သူမ Hair Dryer ကိုချကာ Phone လေးကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

"Hello မောင် ..."

"ဖြူ ဒီနေ့ပြန်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား ..."

"ပြေပါတယ်မောင်ရဲ့ ..."

"မောင်ကစိတ်ပူနေတာ မိုးတွေအရမ်းရွာနေတော့လေ မိုးကလည်း မောင်ဒီတစ်ရက်ကလေး လာမကြိုနိုင်တာကို ဒီတစ်ရက်ကလေးပဲ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေတယ် ..."

မောင်က ကလေးဆန်စွာဖြင့် အလိုမကျပြောလာတော့ ပိုးသားဖြူအ သံထွက်အောင် ရယ်လိုက် မိပါသည်။ ။

"မောင်ရယ် ကျွန်မပြန်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်ဆိုမှ ..."

"ဘာနဲ့ ပြန်လာတာလဲ ..."

ဘာနဲ့ ပြန်လာတာလဲတဲ့

ဟိုလူကို သူမသွားမြင်မိလိုက်သည်။ ။

အဲဒီလူ ပြန်လိုက်ပို့ပေးတာလို့ သူမအမှန်တိုင်းဖြေလိုက်ရင် သဝန် တို့တတ်တဲ့ မောင့်စိတ်ထဲမှာ ခုသွားမှာ ပေါ့။

ဟင့်အင်း မောင့်ကို စိတ်အဖုအထစ်ကလေးတွေ နည်းနည်းလေး တောင် မရှိစေချင်ပါဘူး မောင်။

"ကျွန်မ Taxi ငှားပြီးပြန်လာတာမောင်ရဲ့ ..."

"မောင့်ဖေဖေနဲ့ မေမေက မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ မောင်ချစ်တဲ့ ဖြူ ကို သူတို့ လည်း လက်ခံ ကြည်ဖြူပြီး ချစ်မှာ ပါ ..."

"အင်း ... ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ်မောင် ... ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် လျှောက်မယ့်ခရီးလမ်း တစ်ခုတည်းဟာ ဖြောင့်ဖြူးပါစေလို့ ပေါ့ ..."

"စိတ်ချပါဖြူ မောင်တို့ အနာဂတ်မှာ အနှောင့်အယှက်ဆိုတာ မရှိစေ ရပါဘူး ..."

"မောင့်ကို ကျွန်မယုံပါတယ် ပြီးတော့ သိပ်ချစ်တယ်မောင် ..."

"မောင်လည်း ချစ်တာပေါ့ဖြူရဲ့ မောင်မနက်ဖြန်နေ့လယ် လာကြိုမယ်နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့မောင် ..."

"ဒါဆို Good night နော်ဖြူ ဖြူတစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းခဲ့ပြီပဲ နားတော့နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

မောင့်ဘက်မှ Phone ချသွားတော့ Phone လေးကိုရင်မှာ အပ်ကာ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်ရတာ ပိုးသားဖြူရယ်ပါ။

ဆယ်ကျော်သက် မဟုတ်ပေမဲ့လည်း နှစ်ဆယ့်သုံးဆိုသောအရွယ် ဟာလည်း အချစ်ဆိုတဲ့ အရာ ကို ရူးမိုက်စွာခံစားတတ်ပါသေးသည် ။ ရင်ခုန်တတ်ပါသေးသည် ။

အို အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဆယ်ကျော်သက်မှ ရူးရူးမူးမူး ရင်ခုန်စွဲလမ်းရမှာ တဲ့ လား ...

မဟုတ်ပါဘူး အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အိုသည် ပဲဖြစ်ဖြစ် ပျိုသည် ပဲဖြစ်ဖြစ် ရူးသွပ်ရင်ခုန်နိုင် တာပဲလေ ...

အချစ်ဆိုတာ အရွယ်သုံးပါးလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တာပဲ ...

မောင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်မောင် မောင့်ကိုချစ်ခဲ့တာ ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံး ကိုးစားယုံကြည်ဖို့ အတွက် ပုံအပ်ဖို့ အတွက်ပါ။ ကျွန်မလေ မောင့်ရဲ့ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ပြီးတော့ မောင့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အတွက် အများကြီး မျှော်လင့်နေမိပါတ

ယ်မောင်။

ရင်ထဲက အသည်းထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားက ကျွန်မရဲ့ တကယ့်ရင် ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေတဲ့ မောင့်ကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို မမှီပါဘူး ... မောင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် မောင် ရယ် ...

အဲဒီလို သူမ မုသားသုံးလိုက်တော့ မောင့်ဆီကကျေနပ်တဲ့ အသံက လေးတွေ ထွက်ပေါ်လာသည် ။

"အင်း ... မောင်စိတ်ပူလို့ Phone လှမ်းဆက်လိုက်တာ ..."

"ဟုတ် မောင်ရော လေဆိပ်သွားတာ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့ လား ..."

"ပြေပါတယ်ဖြူရဲ့ ဖြူမနက်ဖြန် Halfday off မလား ..."

"အင်း ဟုတ်တယ်လေ မနက်ဖြန်စနေနေ့ပဲဟာ ..."

"မနက်ဖြန်ညနေစာကို မောင့်အိမ်မှာ ပဲ ဖြူနဲ့ အတူတူ ထမင်းချက် စားမလားလို့ ..."

"ကောင်းသားပဲ မောင့်ကို ကျွန်မချက်ကျွေးမယ်လေ ..."

"ဟင့်အင်း ဖြူမချက်နဲ့ မောင်ချက်ကျွေးမှာ ဖြူကမောင့်ကိုလိုအပ်တာ ဘေးကကူလုပ်ပေးပေါ့ ..."

"အင်း ရပါတယ် ..."

"ဒါဆို မနက်ဖြန် ဖြူရုံးဆင်းရင် မောင်လာကြိုမယ်လေ ... ပြီးရင် တစ်ခါတည်း City mart မှာ ဈေးအတူတူဝယ်ကြတာပေါ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"မောင်တို့ ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် မတွေ့ဖြစ်ကြဘူးနော် ..."

"ဟုတ်တယ်နော် ... မောင့်ကိုသတိရတယ် ..."

"မောင်လည်း ဖြူကိုသတိရပါတယ်ကွာ မောင် ဖြူနဲ့ အတူတူနေချင်ပြီ ..."

"ကျွန်မလည်း နေချင်တာပေါ့မောင်ရယ် မောင့်ကို ကျွန်မသိပ်ချစ် တာပဲဟာ ..."

"ဒါဆို မောင် မေမေတို့ ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်လေ ..."

"ဘာကိုလဲမောင် ..."

"မောင်တို့ အမြန်ဆုံးမင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ကိုလေ ... ဒါမှ မောင်တို့ အမြ န်ဆုံး အတူတူနေရမှာ ဖြူရဲ့ ..."

"မောင့်သဘောပါမောင် ... ကျွန်မတို့ အတူတူနေကြမယ့်နေ့တွေ အမြန်ဆုံးနီးစပ်ဖို့ မောင့်စိတ် ကြိုက်စီစဉ်နိုင်ပါတယ် ကျွန်မကတော့ မောင့်ကို ချစ်တာပဲသိတယ်မောင် မောင့်မိဘတွေဘက်က သေချာရင် ကျွန်မလည်း ကျွန်မအိမ်ကိုဖွင့်ပြောမှာ ပါ ..."

"ဖြူမိဘတွေက မောင်တို့ နှစ်ယောက်ကို သဘောတူနိုင်ပါ့မလားဖြူ ..."

"ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်မမိဘတွေက ကျွန်မကိုလွတ်လပ် စွာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ပေး ထားပါတယ် မောင်ရဲ့ အဲဒီအတွက် မောင်ဘာမှ မပူပါနဲ့ ကျွန်မစိတ်ပူတာက မောင့်မိဘတွေပါ ..."

"သူ့ ..."

အနာဂတ် ...

မျှော်လင့်ချက်တွေဆိုတာ
သူရှိမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေါဟာရတွေပါ
နှလုံးသား နှလုံးစိုင့်
အသွေး အသားတို့ ရဲ့
ဗဟိုကနေ ချစ်ခဲ့မိလို့
သူ့ကိုရူးသွပ်ခဲ့တာ
တစ်ဘဝလုံးစာပါ ...
ဒါတွေကို
လျစ်လျူပြုမသွားပါနဲ့ တော့ချစ်သူ
ငါ့ဘဝ
ငါ့ခန္ဓာ ပျောက်ပြယ်ပျက်စီး
ဆုံးရှုံးသွားနိုင်လို့ ပါ
မင်းမရှိတဲ့ ငါ့ဘဝ
ငါ့ကမ္ဘာမှာ
ငါလေ ...
နေသားမကျတတ်ပါဘူး ...
နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် ...
နှလုံးသားထဲကလာတာပါ
တကယ် ရင်ထဲ

နှလုံးသားထဲကပေါ့ချစ်သူ ...

ငါချစ်သလို အချစ်မျိုးနဲ့

ငါမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကို

မင်းချစ်မိသွားမှာ

ငါအကြောက်ဆုံးပဲချစ်သူ ...

စစ်ပိုင်မှူး စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်နေတာ ညဉ့်နက်နေပြီ။ စာကြည့်စားပွဲဆိုပေမဲ့ စာကြည့် နေတာမဟုတ်။ အိမ်အထိပါလာသော နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေကို စစ်နေရတာပါ။

အခန်းမီးကိုမှိတ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ မီးအုပ်ကလေးကိုပဲထွန်းထားသောသူ။ တကယ်တော့ နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေဆီကိုလည်း အာရုံရောက်မနေပါ။

စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ဘာမှ မရှိတဲ့ နံရံအားကြည့်ပြီး ပြုံးနေတာရယ်လေ ...

ပိုးသားဖြူတဲ့ ။ ပကတိဖြူစင်လိုက်တဲ့ နာမည်ကလေး။ ပြီးတော့ သိပ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူမကလေး။

မိုးရေထဲမှာ ...

မိုးမင်းကြီးကိုမော့ကြည့်ပြီး ငိုတော့မယောင်ပျက်ယွင်းနေတဲ့ သနားစရာမျက်နှာကလေး ...

သည် မျက်နှာကလေးကို သူဘယ်တော့မှ မေ့လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ...

စစ်ပိုင်မှူးဆိုတဲ့ သူက အစွဲလမ်းကြီးတတ်ပါသည် ။ လူတစ်ယောက်

ကိုလည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တတ်ပါသည် ။
ထိုသို့ချစ်မိသွားခဲ့ပြီဆိုရင်ဖြင့် ထိုသူကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ မုန်းလို့ မရ
တော့တာ အမှန်ပါ။

သူ့ကိုချစ်သည် ။ မုန်းစရာရှိလည်း ပိုချစ်မိသလို နာစရာရှိရင်လည်း
ပိုပြီးမြတ်နိုးစွဲလမ်းတတ် တာပါ။ အဲဒီလို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတတ်တဲ့
အချစ်ဆိုတာကို အစွဲလမ်းကြီးကြီးထားတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ် အဲဒီစိတ်က
အဆိပ်ပင်ဖြစ်တတ်သည် ဆိုတာကို သူ့ဘယ်တုန်းကမှ သတိမမူတတ်ခဲ့
။

သေချာတယ် သူ့အခု ပိုးသားဖြူကိုချစ်မိသွားပြီ။ မြတ်နိုးမိသွားပြီဆို
တာ သေချာပါတယ်။

တဒင်္ဂလေးမြင်မိ တွေ့မိ ဆုံမိခဲ့ပေမဲ့ တစ်ဘဝလုံးစာလက်တွဲသွားဖို့
အထိ မျှော်လင့်တကြီး ရူးသွပ်သွားမိတယ်ရင် မင်းယုံမှာ လား
ပိုးသားဖြူ။

ဟုတ်တယ် ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမယ့် ဘဝတစ်သက်စာလုံးမှာ မင်း
က အရေးပါသွားပြီ ပိုးသားဖြူ ... မင်းကိုငါသိပ်ချစ်မိသွားခဲ့ပြီ ...
မင်းမှာ ရော ချစ်သူရှိနေသလား ... ငါ့ဘဝ ငါ့အနာဂတ် ကြီးတစ်ခုလုံး
ကို မင်းဆုတ်ဖြခြေမွလိုက်တာမျိုး မလုပ်ပေးပါနဲ့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်
... ငါအခုချစ် နေသလို ရူးသွပ်နေသလို ခံစားနေရမှု ... အဲဒီလို ပုံစံမျိုး
တွေနဲ့ ငါမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကို မင်းချစ်နေမှာ
ငါအရမ်းကြောက်တယ် ... မင်းမှာ ချစ်သူမရှိနေလောက်ပါဘူးနော် ...

မင်းငါ့နာမည်ကို မမှတ်သွားဘူးနော် ... တကယ်ဆို မင်းငါ့နာမည်
လေးတော့ မေးပြီးမှတ်သွား သင့်ပါတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ငါ့နာမည် ပြီးတော့ ငါ့ကိုမင်းတစ်နေ့ သိလာစေရမှာ ပါ။

ငါကြိုးစားမယ်လေ။ မင်းနဲ့ နီးစပ်ခွင့်ရအောင်ပေါ့။ ငါ့မှာ အခွင့်အလမ်းတွေအများကြီးရှိနေမှာ ပါ။

မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ အတွက်ပေါ့ ...

ထိုစဉ် အခန်းထဲကို မေမေဝင်လာ၏။ သူ့ဘယ်လောက်တောင် အတွေးလွန်နေသည် မသိ။ အခန်းထဲကို မေမေဝင်လာတာသည် ပင် သတိမထားမိလိုက်။ သူ့အနားက ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် တော့မှ သူ့သတိပြုမိသွားကာ

"ဪ မေမေ ..."

မေမေက သူ့အား ကျေနပ်စွာကြည့်ရင်း ...

"ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲ သား ..."

"ဟို ... ဘာ ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရ ... သားနှစ်ချုပ်စာရင်းတွေအကြောင်း စဉ်းစား နေတာပါ ..."

"ဟုတ်လို့ လား သား မေမေ့ကိုမညာနဲ့ နော် သားကို မေမေအခန်းထဲ ဝင်မလာသေးဘဲ အပေါက်ဝကနေ ရပ်ကြည့်နေတာကြာပြီ သားတစ်ခုခုကို သဘောကျနေတာပါ ..."

"ဟာ မေမေကလည်း မဟုတ်ပါဘူးဆိုနေ ..."

မေမေက ပြုံးပြုံးကလေးဖြင့်မေးလာတော့ နားရွက်ကလေးတွေ ရဲတက်သွားသည် အထိ ရှက်နေသောသူ့ကို

"ကဲပါ သားက မအဖြေချင်ရင်လည်း မေမေ မမေးတော့ပါဘူး ...

သား ..."

သူ မေမေ့အား ကြည့်လိုက်ပါသည် ။

"အိမ်ထောင်လေးဘာလေးပြုဖို့ များ မစဉ်းစားသေးဘူးလား သားရယ် ..."

"ဗျာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ ..."

"သားအသက်အရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုလို့ ရနေပြီသား နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ဆိုတဲ့ အသက်က အိမ်ထောင်တစ်ခုကို နိုင်အောင်ထိန်းသိမ်းတတ်ပြီလို့ မေမေထင်တယ် ပြီးတော့ သားမှာ အလုပ်အကိုင် ငွေကြေးဥစ္စာ အားလုံးပြည့်စုံနေပြီပဲ သားအိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီ ... ပြီးတော့ မေမေတို့ မှာ က ဒီသားနဲ့ ဒီအမေပဲရှိတာ သားကုမ္ပဏီသွားရင် အိမ်မှာ မေမေက တစ်ယောက်တည်းရှိတော့တာလေ မြေးလေး တွေနဲ့ နေချင်ပြီသားရဲ့ ..."

"ဟာ ... မေမေကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး ..."

သူ့ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားတော့

"မေမေက အကောင်းပြောနေတာသားရဲ့ ... သားသဘောကျတဲ့ မိန်းကလေး မတွေ့သေးဘူး လား သား ..."

သားသဘောကျတဲ့ မိန်းကလေး မတွေ့သေးဘူးလားတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ပိုးသားဖြူ၏ ပုံရိပ် ကလေးက သိသိသာသာပင်ပေါ်လာပါပြီ။

"သားရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို သားစိတ်ကြိုက် မေမေရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားပါတယ်သား မေမေတို့ မှာ ငွေကြေးဥစ္စာပြည့်စုံပါတယ် ဒါကြောင့်သားနဲ့ ပတ်သက်လာမယ့် သားရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် က ငွေကြေးပြည့်စုံဖို့ မလိုဘူးသား ... အကျင့်စာရိတ္တကောင်းရင်ပဲ မေမေသဘောတူပါတယ် ..."

"သားရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို သားစိတ်ကြိုက် လွတ်လပ်စွာရွေးချယ်ခွင့်"

ငုံပေးတဲ့ မေမေ့ကို သား ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေစိတ်ချပါ သားသဘောကျနေတဲ့ မိန်းကလေးကို မေမေ့ဆီ သားအမြန်ဆုံး ခေါ်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ ပါ ..."

"တွေ့ရော တွေ့ထားပြီလားသား"

မေမေ့အမေးတွေထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေအများကြီး ယှက်သန်းနေသောကြောင့်

"တွေ့တော့တွေ့ထားပါပြီ မေမေ ... သူနဲ့ သားက အခုမှ စတွေ့ကြရုံပဲရှိသေးတာ ... သားသူ့ကို တဒင်္ဂလေးအတွင်းမှာ ပဲ ချစ်မိသွားခဲ့တာပါ ..."

"သူကရော ..."

သူကရော ... တဲ့ ...

စစ်ပိုင်မှူးသဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ။

"အဟက် သူကတော့မသိသေးပါဘူး မေမေရယ် ... သားကို ခပ်တန်းတန်းပဲ ဆက်ဆံ သွားတယ် ..."

"အလို !! သားကို ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံသွားတယ် ... ဟုတ်လား ..."

သူခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မေမေအံ့ဩသွားသည်။ ။ ဟုတ်တယ်။

စစ်ပိုင်မှူးဆိုတဲ့ သူက ရုပ်ရည်၊ ပညာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဒါတွေအားလုံးပြည့်စုံပါလျက်နဲ့ ကောင်မလေးက စိတ်ဝင်စားယောင်ပြ မသွားဘူးဆိုတော့ မေမေအံ့ဩမှာ ပေါ့။

စစ်ပိုင် မှူးအနားမှာ ပျားပန်းခတ်အောင်ဝဲနေတဲ့ ပန်းလိပ်ပြာက

လေးတွေ အများကြီးဆိုတာ ဒေါ်ဝင့်ဝါထယ် အသိဆုံးပဲဟာ။

"ဟုတ်တယ် မေမေ သူက ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူအောင် ရိုးရှင်းပါတယ် ..."

"အင်းလေ သားအဆင်ပြေအောင်လုပ်ကြည့်ပေါ့ သားအဆင်ပြေပြီ ဆိုရင် မေမေ့ကိုပြောလေ နော် ..."

"ဟုတ် ..."

"ကဲ မေမေသွားအိပ်တော့မယ် သား သားလည်း အိပ်တော့နော် သား အခန်းထဲက မီးမပိတ် သေးလို့ မေမေဝင်လာတာ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"အေးအေး အိပ်တော့ သား ..."

မေမေက သူ့အနားမှ ထ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသောအခါ သူစား ပွဲတင်မီးကိုပိတ်ပြီး ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲလိုက်၏။

မင်းက သိပ်ကိုချစ်ဖို့ ကောင်းတယ် ပိုးသားဖြူ ... မင်းနဲ့ နီးစပ်ခွင့်ရ အောင် ငါကြိုးစားမယ်ကွာ ...

သေချာပါတယ်။

သည် ညရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပိုးသားဖြူဟာ မင်းသမီးကလေးဖြစ်လာ မှာ ပါ။

သူက မင်းသားလေးပေါ့ ...

ကြည်နူးဖို့ ကောင်းလိုက်တာ ...
